

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobce: **H. V. L.**, zast. Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Václavské nám. 21, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 6. 2012, č. j. CPR-3387-6/ČJ-2012-009CPR-V242, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, č. j. 1 A 37/2012 – 69,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 3. 2013, č. j. 1 A 37/2012 - 69, **se zrušuje a věc se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Včas podanou kasační stížností napadl žalovaný (dále jen „stěžovatel“) shora označený rozsudek Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), jímž bylo zrušeno jeho rozhodnutí ze dne 11. 6. 2012, č. j. CPR-3387-6/ČJ-2012-009CPR-V242. Tímto správním rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 24. 2. 2012, č. j. KRPA-67546/ČJ-2011-000022. Posledně zmíněným rozhodnutím bylo žalobci uloženo správní vyhoštění a stanovena doba v délce jednoho roku, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie.

Městský soud ve věci rozhodoval znovu poté, co jeho původní rozsudek ze dne 14. 8. 2012, č. j. 1 A 37/2012 - 44, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze

dne 15. 11. 2012, č. j. 9 As 133/2012 - 46 (všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz), z důvodu částečné nepřezkoumatelnosti, jelikož městský soud se v původním rozsudku nevypořádal s námitkou, že cizinci nemůže být uloženo správní vyhoštění v době, kdy je proti němu vedeno trestní řízení. V novém rozhodnutí se ve vztahu k této námitce městský soud ztotožnil se stěžovatelem a konstatoval, že probíhající trestní řízení neopravňuje cizince k pobytu na území České republiky, aniž by k tomu měl povolení, k čemuž uvedl i následující argumentaci. Ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), žádným způsobem dle městského soudu nevyplývá, že by probíhající trestní řízení opravňovalo cizince k pobytu. Takové právo neupravuje ani trestní řád. Povinností trestně stíhaného je sdělit orgánům činným v trestním řízení místo pobytu a v případě, že by nešlo věc vyřídit z ciziny, státní orgán předvolá cizince, přičemž mu policie za tímto účelem udělí vízum nebo povolí vstup v souladu s § 122 odst. 2 zákona o pobytu cizinců.

Městský soud nicméně nalezl v rozhodnutí stěžovatele znaky přepjatého formalismu. Poukázal na to, že žalobci skončila platnost povolení k dlouhodobému pobytu v době, kdy byl ve vazbě v průběhu řízení o trestném činu, přičemž obžaloby byl posléze zproštěn. Městský soud též vyšel z toho, co zástupce žalobce při jednání před soudem uvedl, že žalobce byl svým tehdejším zástupcem nesprávně poučen a že připustil svou chybu, když se nedostavil na policii hned po propuštění z vazby, ale až třetí den po svém propuštění. Skutečnost, že se žalobce dostavil na policii až třetí den, dle názoru městského soudu nelze považovat za závažné porušení právních předpisů. Městský soud tak uzavřel, že přestože správní orgán postupoval v souladu se zákonem, potvrzení jeho rozhodnutí by znamenalo porušení čl. 36 Listiny základních práv a svobod, neboť by takový postup nesl znaky přepjatého formalismu.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatel v podané kasační stížnosti zdůraznil, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, jelikož ode dne 3. 5. 2011 do dne 15. 10. 2011 pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V podané žalobě i jejím doplnění přitom žalobce výslovně uvedl, že nepopírá skutková zjištění správních orgánů o tom, že pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, když byl v dobré víře, že po dobu trestního řízení může na území České republiky pobývat. Stěžovatel dále poukázal na pasáž zrušeného rozsudku městského soudu ze dne 14. 8. 2012, č. j. 1 A 37/2012 - 44, v dané věci, kde městský soud nespatořoval znaky přepjatého formulismu v uložení správního vyhoštění žalobci, který byl dne 29. 4. 2011 propuštěn z vazby a jemuž bylo vyhoštění uloženo za následný neoprávněný pobyt ode dne 3. 5. 2011 do dne 15. 10. 2011.

Stěžovatel vyjádřil nesouhlas s postupem městského soudu, který vycházel ze skutečností, které mu byly sděleny na ústním jednání dne 19. 3. 2013. Na tomto jednání před soudem zástupce žalobce sdělil, že se žalobce nedostavil na policii hned po propuštění z vazby, ale až třetí den po svém propuštění. Stěžovatel namítl, že argumentace, že by se žalobce měl třetí den dostavit na policii, aby řešil svou pobytovou situaci, je mylná a zcela

pokračování

v rozporu se skutkovým stavem, jak je patrný ze správního spisu. Stejně tak stěžovatel vyjádřil pochyby nad tím, z čeho mělo před městským soudem vyplynout, že žalobce byl nesprávně poučen ze strany svého tehdejšího právního zástupce, když dosavadní argumentace žalobce vycházela z toho, že nebyl poučen o své povinnosti dle § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců dostavit se první den po propuštění z vazby na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu a víza, je-li podmínkou jeho pobytu na území. V této souvislosti stěžovatel poukázal na to, že otázkou poučovací povinnosti ze strany státních orgánů se již v dané věci zabýval jak městský soud, tak Nevyšší správní soud. Oba tyto soudy přitom shledaly, že ze strany státních orgánů ve vztahu k žalobci nebyla porušena poučovací povinnost ohledně povinnosti vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

Stěžovateli není zřejmé, proč městský soud nejprve ve svém zrušeném rozsudku ze dne 14. 8. 2012, č. j. 1 A 37/2012 - 44, uvedl, že v dané věci správní orgány nepostupovaly přehnaně formalisticky, a posléze stejný soud za stejného skutkového stavu dospěl k opačnému závěru ve vztahu k takovému formalismu, a to jen na základě tvrzení uvedených při ústním jednání před soudem.

Stěžovatel v kasační stížnosti zopakoval, že neoprávněný pobyt byl správními orgány žalobci vytýkán až po jeho propuštění z vazby. Pokud by se žalobce dostavil na policii třetí den po svém propuštění z vazby, jak bylo před soudem tvrzeno, musel by se dostavit na policii v pondělí dne 2. 5. 2011, tedy první pracovní den po svém propuštění, nemohlo by dojít k porušení § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců. To, že by tomu tak ve skutečnosti bylo, stěžovatel důrazně popírá. Ve svém rozhodnutí stěžovatel navíc výslovně uvedl, že žalobci nebyla vytýkána doba neoprávněného pobytu na území České republiky několik málo dní po propuštění z vazby, ale neoprávněná doba pobytu v délce přibližně šesti měsíců.

Stěžovatel pak shrnul svou argumentaci, že městský soud vycházel ze skutkového stavu, který nemá odraz ve spisovém materiálu, navíc při hodnocení přepjatého formalismu hodnotil dobu tří dnů od propuštění žalobce z vazby, kterou však správní orgány nehodnotily jako dobu neoprávněného pobytu žalobce a pro kterou neukládaly správní vyhoštění. Stěžovatel proto navrhl napadený rozsudek městského soudu zrušit.

III. Vyjádření žalobce ke kasační stížnosti

Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah své žaloby a uvedl, že životní situace, v níž se ocitl, byla přímým důsledkem jeho vazebního zajištění. Postup, kdy je účastníku řízení uložena povinnost vycestovat z území České republiky za těchto specifických okolností, je dle názoru žalobce projevem přepjatého formalismu. Žalobce dále odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, a uvedl, že pokud by měl odcestovat do své domovské země, bude opětovně iniciovat řízení o udělení dlouhodobého pobytu na území České republiky. Vyjádřil též pochyby nad tím, jak účelné by bylo po něm požadovat, aby odcestoval, když by následně v případě úspěchu se svou žádostí na území České republiky mohl opět přicestovat.

IV. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná. Za stěžovatele jedná v řízení o kasační stížnosti jeho zaměstnankyně, která má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie. Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

Zrušovací důvod uvedený v rozsudku městského soudu, který byl napaden nynější kasační stížností, spočíval v přepjatém formalismu, jehož se měly správní orgány dopustit. Přepjatý formalismus městský soud spatřoval v tom, že nebyla zohledněna mimořádná situace žalobce, jemuž vypršelo povolení k pobytu v době, kdy byl ve vazbě, a který se dle městského soudu dostavil na policii až třetí den po svém propuštění z vazby. Zároveň městský soud uvedl s odkazem na to, co bylo při soudním jednání tvrzeno, že žalobce byl nesprávně poučen ze strany svého tehdejšího zástupce, a poukázal též na poučovací povinnost v § 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Jiné žalobní námitky městský soud zamítl. Městský soud tak konstatoval, že probíhající trestní řízení před soudem nemohlo samo o sobě žalobce opravňovat k pobytu na území České republiky a že nebyla porušena poučovací povinnost o povinnosti vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců (tj. o povinnosti *„dostavit se první pracovní den následující po dni propuštění ze zabezpečovací detence, z vazby nebo výkonu trestu odnětí svobody na policii, pokud není držitelem platného cestovního dokladu a víza, je-li podmínkou jeho pobytu na území“*).

Nejvyšší správní soud přisvědčil stěžovateli, že městský soud blíže nerozvedl, proč vyšel z tvrzení zástupce žalobce při ústním jednání před soudem o tom, že žalobce se dostavil na policii tři dny po svém propuštění z vazby, aniž by toto tvrzení konfrontoval se skutečnostmi patrnými ze spisu. Šlo přitom o jednu ze skutečností, s níž městský soud spojil závěr o přepjatém formalismu. Jakkoli Nejvyšší správní soud nezpochybňuje, že soud může přehodnotit skutková zjištění učiněná správním orgánem, je třeba trvat na tom, aby takový postup nalezl řádnou oporu v odůvodnění. Zástupce žalobce při jednání před městským soudem uvedl, že žalobce *„po propuštění z vazby měl sice povinnost se během 1 dne dostavit a vyřídit si na policii doklady k dalšímu pobytu, což neučinil z důvodu, že neznal jazyk a nebyl nikým poučen. Tím udělal sice chybu, na policii se dostavil za 3 dny a poté již s ním bylo zahájeno řízení o vyhoštění.“* Z tohoto tvrzení městský soud bez dalšího vyšel. Zdejší soud musí sice zmínit, že pověřený pracovník stěžovatele se k jednání před městským soudem nedostavil, stěžovatel byl přitom řádně předvolán, o nemožnosti účasti svého pracovníka věděl předem, ale nezajistil své zastoupení jiným pracovníkem ani nežádal o odročení jednání. Stěžovatel se tak vlastní vinou připravil o možnost reagovat na tvrzení zástupce žalobce přednesená před městským soudem a případně je vyvracet. Neúčast stěžovatele na jednání však nemohla městský soud zbavit povinnosti hodnotit tvrzení o návštěvě policie

pokračování

po třech dnech od propuštění z vazby i ve vztahu k dalším skutečnostem patrným ze spisu, pokud soud chtěl z takového tvrzení vyjít.

Ze správního spisu a soudního spisu přitom vyplývají skutečnosti, které svědčí proti závěru, že se žalobce na policii po svém propuštění z vazby dostavil. Z protokolu o vyjádření účastníka ze dne 15. 10. 2011, č. j. KRPA-675546/ČJ-2011-000022, na č. l. 10 správního spisu, je patrné, že správní orgán žalobci předestřel svůj názor, že žalobcův pobyt byl po propuštění z vazby neoprávněný, žalobce si pobyt nelegalizoval a pobýval na území bez víza. Konkrétně se pak správní orgán žalobce dotázal, co udělal pro legalizaci pobytu po propuštění z vazby. Žalobce odpověděl: *„Já jsem nevěděl, že si mám po propuštění požádat o vízum. Při propuštění jsem dostal pouze potvrzení o propuštění, nevěděl jsem, co mám dělat.“* Žalobce se vůbec nezmínil, že by krátce po propuštění z vazby navštívil policii, ačkoli otázka správního orgánu směřovala i na tuto skutečnost. V prvostupňovém správním rozhodnutí je na straně 2 ve druhém odstavci výslovně uvedeno, že žalobce nečinil žádné kroky k vyřešení svého pobytu poté, co byl propuštěn z vazby. Žalobce se proto mohl v odvolání proti takovému hodnocení vymezit, v odvolání ani jeho doplnění však nijak nezmínil tvrzení, že by se na policii dostavil třetí den po propuštění z vazby. V doplnění odvolání v dané souvislosti předestřel svůj názor, že byl-li vazebně zajištěn více než osm měsíců, nebylo po něm možno žádat, aby se takřka bezodkladně dostavil na policii, naopak uvedl, že byl ujištěn, že v průběhu trestního řízení proti němu je jeho pobyt na území České republiky oprávněný. I stěžovatel ve svém rozhodnutí (na straně 4 v prvním odstavci) výslovně uvedl závěr, že po propuštění z vazby dlouhodobě žalobce neřešil oprávněnost svého pobytu. Ani v žalobě proti takovému závěru žalobce nevystoupil s tvrzením, že by se na policii dostavil třetí den, nýbrž s tvrzením, že nebyl poučen o povinnosti dostavit se na policii a jednal v dobré víře, že jako osoba obviněná z trestného činu má možnost setrvávat na území České republiky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že všechna výše uvedená tvrzení žalobce vycházela z toho, že po propuštění z vazby žalobce otázku svého pobytu žádným způsobem neřešil a nevěděl, že se má dostavit na policii, dále pak z tvrzení počínajících doplněním odvolání dále vyplývá, že žalobce v daném ohledu spoléhal na to, že na území České republiky může pobývat v návaznosti na své trestní stíhání. Ani v náznaku žalobce nikde nezmínil, že by se dostavil třetí den po propuštění na policii, ačkoli mu v tom nic nebránilo, a musel vědět, že správní orgány vychází z toho, že po svém propuštění se na správní orgány ohledně svého pobytu neobrátil.

Poprvé se tvrzení o tom, že žalobce se dostavil na policii třetí den po svém propuštění, objevilo v průběhu ústního jednání před městským soudem dne 19. 3. 2013. Toto tvrzení vzešlo z úst právního zástupce žalobce, tedy osoby, která mohla mít o tvrzené skutečnosti jen zprostředkovanou znalost, nepronesl je přímo sám žalobce, který ostatně nebyl nařízenému ústnímu jednání ani přítomen. Tvrzení o návštěvě policie nebyla jakýmkoli způsobem doložena (např. protokolem či jiným záznamem jednání před policií), ani ze správního spisu žádným způsobem nevyplývá, že by k této návštěvě mělo dojít. V případě, že by se žalobce na policii skutečně dostavil, lze soudit, že taková návštěva musela mít určitý výstup (ať by šlo např. o záznam z tohoto jednání, případně konkrétní kroky, které by žalobce činil ohledně své pobytové situace), na což by mohlo být ze strany žalobce poukázáno, žalobce na nic takového však nepoukázal. Zástupce žalobce navíc žádným způsobem neobjasnil, proč se pojednou v tvrzení o návštěvě policie odchyluje od

předešlých tvrzení, která byla uplatněna do té doby před správními orgány i městským soudem. Nejvyšší správní soud proto konstatuje, že za dané situace nebylo možno ze strany městského soudu vyjít ze samotného blíže nedoloženého tvrzení zástupce žalobce o tom, že žalobce se tři dny po propuštění dostavil na policii, aniž by bylo ze strany soudu zdůvodněno, proč odhlíží od skutečností patrných ze spisu, které nasvědčují tomu, že se žalobce na policii nedostavil, a aniž by soud pátral, zda existuje o návštěvě policie nějaký doklad. O skutkovém závěru městského soudu, že se žalobce dostavil krátce po svém propuštění na policii, lze mít s ohledem na výše uvedené důvodné pochybnosti, a jestliže takové pochybnosti nebyly postupem městského soudu náležitě rozptýleny, nebylo možno vyjít ze závěru, že se žalobce na policii skutečně dostavil a tímto hodnocením dokládat závěr o přepjatém formalismu.

Městský soud v souvislosti se svým závěrem o přepjatém formalismu poukázal též na to, že žalobce byl ze strany svého tehdejšího právního zástupce nesprávně poučen, a dále soud poukázal na poučovací povinnost dle § 4 správního řádu. Nejvyšší správní soud konstatuje, že pokud stávající zástupce žalobce před městským soudem uvedl, že žalobce byl svým tehdejším advokátem chybně poučen, tak i v případě, že by se tomu tak stalo, šlo by o skutečnost, na kterou pamatuje § 24 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, ve znění pozdějších předpisů, upravující odpovědnost za škodu způsobenou při výkonu advokacie. Chybným poučením ze strany advokáta však nelze podpořit závěr o přepjatém formalismu ze strany správních orgánů, jak to učinil městský soud, jelikož takovému poučení správní orgán nemohl zabránit a ani nebyl jeho původcem.

K samotné poučovací povinnosti dle § 4 správního řádu se zdejší soud vyjádřil již v předešlém rozsudku ze dne 15. 11. 2012, č. j. 9 As 133/2012 - 46, v dané věci, kde konstatoval, že správní orgány působící ve věcech vstupu a pobytu cizinců na území České republiky se neúčastní propouštění cizince z vazby, chybí zde tak jejich úkon v souvislosti, s nímž by měly poučení poskytnout. Dále pak bylo ve zmíněném rozsudku uvedeno: „*poučovací povinnost dle § 4 odst. 2 správního řádu není všeobsažná. Zdejší soud již v minulosti judikoval, že poučovací povinnost správního orgánu dle § 4 odst. 2 správního řádu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě dělat, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. rozsudek ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010 - 214, publikovaný pod č. 2235/2011 Sb. NSS, či rozsudek ze dne 14. 10. 2010, č. j. 5 As 1/2010 - 76). Poučení o povinnosti vyplývající z § 103 písm. a) zákona o pobytu cizinců by tak šlo nad rámec poučovací povinnosti zakotvené v § 4 odst. 2 správního řádu.*“ Na tomto závěru není nejmenší důvod cokoli měnit. Nejvyšší správní soud zároveň konstatuje, že důvodem pro uložení správního vyhoštění v nynější věci nebylo to, že by se žalobce nedostavil na policii první pracovní den následující po dni propuštění z vazby.

Shodně se stěžovatelem je třeba zdůraznit, že žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců, dle kterého policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizinci, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Správní vyhoštění bylo v nynější věci uloženo, jelikož žalobce na území České republiky bez platného víza pobýval od 3. 5. 2011 do 15. 10. 2011, kdy byl kontrolován ze strany policie. Šlo o dobu přesahující pět měsíců, která navazovala na propuštění žalobce z vazby, k čemuž došlo dne 29. 4. 2011.

pokračování

Jak stěžovatel výslovně ve svém rozhodnutí uvedl, skutečnost, že žalobci vypršela platnost povolení k dlouhodobému pobytu v průběhu jako vazebního zajištění, nebyla důvodem pro uložení správního vyhoštění. Tímto důvodem byla až více než pětiměsíční doba, po kterou dle stěžovatele žalobce na území České republiky pobýval bez platného víza.

Z doby, která krátce navazovala na žalobcovu propuštění z vazby (pátek 29. 4. 2011 až pondělí 2. 5. 2011), správní orgány vůbec při ukládání vyhoštění nevycházely. V jistém smyslu tak zohlednily žalobcovu mimořádnou situaci spojenou s tím, že byl propuštěn z vazby, v jejímž průběhu mu uběhlo povolení k pobytu. Městský soud přisvědčil stěžovateli, že žalobce nebyl oprávněn na území České republiky pobývat v návaznosti na skutečnost, že proti němu probíhalo trestní řízení, a ani jinak nezpochybnil, že žalobce v posuzované době na území České republiky nebyl oprávněn pobývat. Pokud se městský soud neztotožnil s obranou žalobce, že na území České republiky po svém propuštění z vazby mohl pobývat v návaznosti na skutečnost, že proti němu bylo vedeno trestní řízení, a pokud městský soud nezpochybnil závěr správních orgánů, že pobyt cizince na území České republiky v předmětnou dobu nebyl možný ani z jiného důvodu, tak je s přihlédnutím ke značné délce pobytu od 3. 5. 2011 do 15. 10. 2011, který správní orgány hodnotily jako neoprávněný, nutno odmítnout závěr o přepjatém formalismu. Jestliže městský soud na straně 6 v posledním odstavci svého rozsudku připustil, že bylo v zájmu žalobce, aby si upravil režim pobytu, a nebylo povinností žádného správního orgánu jej o této povinnosti poučit, tak se s tímto závěrem jeví rozporné konstatování, že, pokud žalobce režim svého pobytu neupravil ani po více než pěti měsících, správní vyhoštění uložené z tohoto důvodu bylo výrazem přepjatého formalismu.

Lze proto shrnout, že městský soud závěr o přepjatém formalismu opřel částečně o tvrzení o tom, že se žalobce krátce po propuštění z vazby dostavil na policii. Pro takový skutkový závěr však bylo nutno se vypořádat i s protichůdnými skutečnostmi patrnými ze spisu, což městský soud neučinil. Městský soud dále závěr o přepjatém formalismu podpořil poukazem na poučovací povinnost, u níž ale uznal, že na správní orgány nespádala (a což již v předchozím rozsudku ve věci aproboval Nejvyšší správní soud), případné nesprávné poučení ze strany tehdejšího žalobcova advokáta nemůže být jakkoli přičítáno k tíži správním orgánům. Posledním důvodem, který městský soud uvedl pro závěr o přepjatém formalismu, byla skutečnost, že žalobci uplynula platnost povolení k trvalému pobytu v době, kdy byl ve vazbě. Pro zmíněnou skutečnost však správní vyhoštění uloženo nebylo, důvodem jeho uložení byl více než pětiměsíční pobyt žalobce, který následoval po propuštění z vazby a u něhož městský soud nezpochybnil závěr správních orgánů, že k němu nebyl žalobce oprávněn. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že stěžovateli se podařilo úspěšně napadnout závěry městského soudu o přepjatém formalismu a z tohoto důvodu bylo nutno napadený rozsudek zrušit.

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za nutné zdůraznit, že vázán důvody kasační stížnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.) přezkoumal závěr městského soudu o přepjatém formalismu a hodnotil úvahy, které městský soud k takovému závěru vedly. Vzhledem ke zmíněné vázanosti důvody kasační stížnosti nezkoumal hodnocení městského soudu ohledně námítky, že žalobce byl oprávněn pobývat na území České republiky v návaznosti na trestní řízení vedené proti němu. Městský soud se ve vztahu k této námitce ztotožnil s názorem stěžovatele a je přirozené, že takové hodnocení stěžovatel ve své

kasační stížnosti nenapadl, nemohlo tak být předmětem přezkumu v řízení o této kasační stížnosti.

Zdejší soud na závěr konstatuje, že jeho rozsudek ze dne 12. 1. 2012, č. j. 7 As 142/2011 - 62, na který žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal, je v dané věci zcela nepřipadný. V odkazovaném rozsudku šlo o hodnocení doby, kdy bylo možno podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu dle § 47 zákona o pobytu cizinců, v nynější věci šlo o uložení správního vyhoštění. V odkazovaném rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru o možném zásahu do rodinného života vzhledem k reálně fungujícímu vztahu mezi stěžovatelkou a jejím manželem, který měl v České republice pobyt povolen, kdežto v nynější věci nebyl zásah do rodinného a soukromého života shledán (viz předešlý rozsudek v nynější věci ze dne 15. 11. 2012, č. j. 9 As 133/2012 - 46). V žalobcem odkazovaném rozsudku byl závěr o přepjatém formalismu vysloven právě s ohledem na možný zásah do rodinného života a skutečnosti, že nemoc manžela byla za daných konkrétních okolností též skutečností bránící stěžovatelce v podání žádosti. Je tedy zřejmé, že odkazovaný rozsudek řešil zcela odlišnou právní problematiku za zcela odlišných okolností, odkaz na něj je proto neadekvátní a pro nynější věc nemá relevanci.

V. Závěr a náklady řízení

Nejvyšší správní soud na základě shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná, proto napadený rozsudek dle § 110 odst. 1, věty první, s. ř. s. zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v dalším řízení (§ 109 odst. 3, věta první, s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. června 2013

JUDr. Radan Malík
předseda senátu